

СЕРПЕНЬ

1981

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№15

Ціна номера 20 коп.

КАЗОЧКА НЕ ТІЛЬКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Були в Кози козенятка — повна хатка,
Дуже любі Козі-мамі козенятка.
Не хотіли вони пастися-трудитись,
Тільки й знали, що стрибати-веселитись.

Тож Коза їм на поживу — ще й догоду! —
Тягла моркву та капусту із городу.

А про все це і дізнався Вовк зубатий.
Став дарунком їх, ледачих, спокушати.

Відчинили, легковажні, йому двері...
Була Вовку свіжина до вечері...

Хоч печальна в нашій казочці розв'язка,
Та повчальна зате, любі, наша казка,
Бо із неї ось мораль яка виходить:
Дармоїдство до добра не доводить!

— Давайте швиденько створіть робочу обстановку, бо до нас комісія приїхала!

Уже кілька тижнів мене мучить одне питаннячко: поважає чи не поважає себе заступник генерального директора Запорізького виробничого об'єднання «АвтоЗАЗ» М. М. Агафонов? Звичайно, найпростіше було б запитати про це в самого Миколи Миколайовича, але, з іншого боку, хто гарантуватиме, що він не покривить душою? Це раз. А по-друге, у кожного може бути своя суб'єктивна точка зору на деякі речі і факти.

Скажімо, в моєму розумінні поважати себе — це, зокрема, бути господарем свого слова. Тим більше, якщо назване слово або група слів не випадково

котрий куди хоче, туди і їде, а в пішому строю товаришів по нещастю починає обходити магазини автозапчастин, станції технічного обслуговування в пошуках копійчаних, порівняно з вартістю автомашини, деталей, вихід яких із ладу перетворює авто на комфортабельний курник. Особливо гостра ситуація склалася з деякими запасними частинами до «Запорожця», хоч ця малолітражка, обладнана ручним і комбінованим управлінням, служить єдиною можливістю пересування для багатьох тисяч інвалідів Великої Вітчизняної війни та праці. Дуже часто інвалідам нічим не можуть допомогти ні

Справді, погоджувався товариш Агафонов, попит на деякі запасні частини не задовольняється. Цей дефіцит пояснюється недостатністю виробничих потужностей, проте в наступному, 1981 році, об'єднання збільшить поставки окремих запасних частин, зокрема, поршнів — на десять процентів, розподільних валів — на вісім, дисків зчеплення — на сімнадцять процентів. Проте, з глибоким сумом констатував далі заступник генерального директора, навіть ці титанічні зусилля не дозволять ліквідувати дефіцит на окремі деталі, а тому для інвалідів найкраще звертатися за ними на запорізьку базу «Посилторгу», яка хоч і не є рідним дитям «АвтоЗАЗу», проте оточена його батьківською турботою і увагою.

Наслідки цієї турботи були б, мовляв, більш блискучі, якби дві солідні республіканські організації — уже названі об'єднання «Спорттовари» і спецуправління «Автотехобслуговування» — не встроювали автомобілебудівникам палиці в колеса і не створювали штучного дефіциту. Скажімо, «Автотехобслуговування» хронічно замовляє недостатню кількість деталей, а потім, одержавши фонди, більшу частину їх віддає «Спорттоварам», щоб відмахнутися у такий спосіб від тих власників «Запорожців», які звертаються по допомогу на станції технічного обслуговування. У свою чергу, «Спорттовари» розпорошують ті фонди серед величезної кількості магазинів, «що призводить до надмірного подрібнення партій відвантаження, через це часто зриваються поставки».

— Он воно що! — вигукнули ми після того, як М. М. Агафонов розкрив нам очі на справжній стан речей. — Зараз ми цим «Спорттоварам» та «Автотехобслуговуванню» дамо перцю.

— І вам не соромно! — почав я картати заступника генерального директора республіканського оп-

ТІ САМІ ГОСТІ — В ТУ САМУ ХАТУ

ЛИПОВІ ПОРШНІ

зриваються з уст, а спочатку формуються на чернетці, потім передрукуються через два інтервали на фірмовому бланку, підписуються і, ставши таким чином офіційним документом, надсилаються в іншу установу.

А от Микола Миколайович, очевидно, вважає, що обіцяти і підписувати можна що завгодно і тут же про це забувати. Підстави для подібного припущення у нас такі.

У дев'ятнадцятому номері «Перця» за минулий рік було опубліковано фейлетон «Обтяжлива розкіш», в якому йшлося про те, що кожен автомобілевласник рано чи пізно перестає бути щасливцем,

станції системи «Автотехобслуговування», ні навіть запорізький магазин «Посилторг» республіканського об'єднання «Спорттовари», який спеціалізується саме на обслуговуванні інвалідів — власників «Запорожців». У фейлетоні висловлювалася думка, що турбота заводу про свою продукцію повинна простягатися далі заводських воріт.

У грудні минулого року, майже через три місяці після опублікування фейлетону (час, достатній не тільки для роздумів, а й для вжиття конкретних заходів), з об'єднання «АвтоЗАЗ» надійшла відповідь, підписана заступником генерального директора М. М. Агафоновим.

Командировочний Донжуан

УСМІШКА

Влітку з міста обласного
Вітром служби занесло
Филимона молодого
У Василівку село.

Був він з тих, що мають звичку
Швидколюба-джигуна:
Вгледить гарну молодичку
Й залицятися почина.

Ось і тут йому, в конторі,
Стрілась писана краса:
Мила Зіна... очі — зорі
І до пояса коса.

— Дуже рад! Це так до речі! —
Розпадався він, як міг...
Прощався...
А під вечір
До контори знов прибіг.

— Може б... той, пройшлися б, може!..
В поле, — каже, — потягло...
І почув:
— Пройтись можем!
На леваду, за село!..

В золоту вечірню пору
(Знав, де стрінуться й коли!) —
Ждав він Зіну біля дасру,
...Й ось вони
Уже пішли.

У путі, ніжніший шовку
Щебетав він те і се,

І гадав: чому вірвовку
На плечі вона несе?

Ось і луг... Копиця сіна...
Чуть зозулине «ку-ку!..»
І говорить мила Зіна
Донжуану-«колобку»:

— Це я вранці накосила! —
І, закинувши косу,
На вірвовку все вместила:
— Для корови однесу.

Він кивнув: — Спочити б, сісти...
Зіна: — Ніколи! — йому. —
Там корова ж хоче їсти!
І, мабуть, реве вже «му-у!»

...Донжуан терпів поразку!
Падав градом з нього піт,
Коли пер він сіна в'язку
До самих її воріт.

При воротях, біля тину,
Филимону за труди —
Обтрисала Зіна спину,
З хати винесла води:

— От спасибі! Якщо ласка,
Завтра можем теж пройтись!..

Все розвіяла та в'язка:
Не з'явився! Зник кудись!

Степан ОЛІЙНИК.

ТЕЛЕГРАФНЕ перця АГЕНТСТВО

ДЕШЕВЕ СЛОВО

До штаб-квартири ТАП звернулася група хмельничан із запитанням: чого варте слово начальника міськжитлоуправління В. С. Мельничука, виходячи з того, що:

а) Василь Сергійович Мельничук іще в січні запевнив редакцію, буцімто ремонт даху на будинку № 3 по вулиці Енгельса буде виконано до кінця першого кварталу, бо є, мовляв, кошти, кошторис і проект, а затримка лише за погодою;

б) він же до цього часу й пальцем не ворухнув, щоб виконати обіцянку.

ТАП уповноважений висловити припущення, що слову тов. Мельничука — гріш ціна в базарний день. Цікаво, а якої думки про це у Хмельницькій міськраді?

ДОВГОСТРОКОВА РАДІСТЬ

ПРИЛУКИ ЧЕРНІГІВСЬКОЇ області. Велику радість ось уже протягом чотирьох місяців має сім'я Варвари Гаврилівни Голобородько, яка виграла по лотереї швейну машинку вартістю 233 крб. Довгостроковість радості пояснюється тим, що районна ощадкаса та місцевий універмаг чомусь ніяк не оформлять і не видадуть В. Г. Голобородько належного їй виграшу.

Радість триває.

ЗНАННЯ — З ПІДОДІЯЛЬНИКАМИ

ХМЕЛЬНИЦЬКА область. Відтоді, як житель села Галузинці Деражнянського району В. В. Конончук придбав у районному універмазі два підодіяльники за 18 крб., він дуже розширив свій світогляд. Бо йому, як і всім покупцям, до підодіяльників додали в навантаження книжок на 8 крб. Серед них — «Про сучасну акустику», «Ефективні будівельні матеріали», «Життя слова», «Соціальна доктрина католицизму» та інші книги з різних галузей знань. Тов. Конончук попросив Телеграфне агентство Перця висловити деражнянським торговельникам гарячу подяку за велику роботу по поширенню знань з підодіяльниками.

тово-роздрібного об'єднання «Спорттовари» В. С. Риб'янського. — Дирекція об'єднання «АвтоЗАЗ» ночей не досипає, мізкуючи над тим, як би його найкраще задовольнити інтереси інвалідів, а ви усі їхні зусилля зводите нанівець.

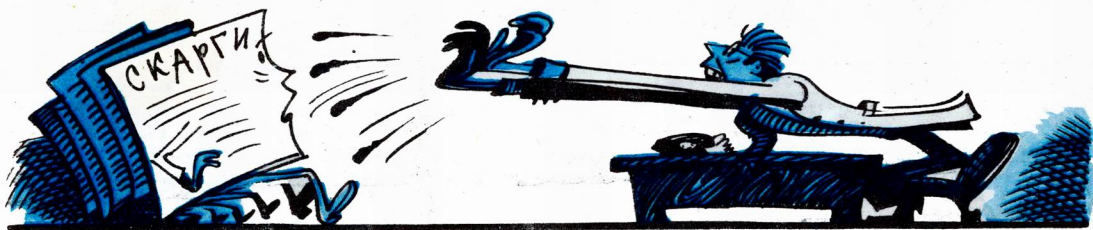
— Не соромно! — відповів мені Василь Семенович. — Через цей «АвтоЗАЗ» ми змушені вибивати в планових органах додаткові фонди на папір, бо того, що нам виділяють, на листування з автомобілебудівниками не вистачає. З оцієї гори паперів, — він показав на купу тек, підшивок і окремих листів, — народився маленький, як миша, результат.

Знайомимось з деякими цифрами. У 1970 році запорізький магазин «Посилторг» обслуговував приблизно п'ятдесят тисяч інвалідів-власників «Запорожців», нині на обліку стоїть ушестеро більше. Торік реалізовано запасних частин на тринадцять з гаком мільйонів карбованців, за три місяці цього року відправлено 74,6 тисячі посилок. За останні два роки замовлення магазин виконує швидше, тут механізовано всі навантажувально-розвантажувальні роботи, запроваджено обчислювальну техніку для прискорення розрахунків, обробки документів, вирішено питання тари, магазин переведено на двозмінну роботу. Проте підстав для особливої радості немає, бо скарги від інвалідів надходили і продовжують надходити. Батьківська турбота «АвтоЗАЗу» лишається для них непоміченою. А чи є вона взагалі, та турбота?

Згідно з урядовою постановою, запорізький магазин «Посилторг» щороку повинен подавати об'єднанню «АвтоЗАЗ» заявку-замовлення на всі потрібні запасні частини, а об'єднання, відповідно, їх задовольняти. Пам'ятаючи про торішню обіцянку М. М. Агафонов докласти титанічних зусиль, щоб збільшити випуск дефіцитних запчастин, подивимося, в які цифри ці зусилля вилилися. За перший

квартал 1981 року недодало 13 тисяч комплектів поршневих кілець, понад чотири тисячі колінчастих валів, десять тисяч циліндрів і десятки тисяч деталей інших найменувань. Через те, що більшість фондів так і залишилися папірцями, в магазині зібралось понад сто тисяч невиконаних замовлень. Нагадую, що мова йде про інвалідів Великої Вітчизняної війни і праці, для яких «Запорожець» — єдиний засіб пересування.

— Може, — подумали ми, — заступник генерального директора М. М. Агафонов, сповіщаючи редакцію, що в 1981 році на стільки-то процентів виростуть

поставки поршнів, розподільних валів тощо, помилиться адресою? Може, оці всі додаткові проценти дісталися не магазину «Посилторг», а управлінню «Автотехобслуговування», котре, якщо вірити тов. Агафонову, постійно замовляє недостатню кількість деталей, створюючи таким чином штучний дефіцит? Бо інакше виходить, що заступник генерального директора М. М. Агафонов надіслав «Перцеві» стопроцентну «липу».

— Не стопроцентну, проте дуже близьку до цього, — уточнив заступник начальника спецуправління «Автотехобслуговування» М. П. Волошин. — Фонди на поршні і диски зчеплення справді трохи

збільшені, порівняно з минулорічними, але, по-перше, самі фонди — це ще не запчастини. З досвіду минулих років ми переконалися, що вони частенько не стають реальністю. По-друге, багато інших дефіцитних запчастин нам виділяється на цей рік у кілька разів менше, ніж ми просимо, і набагато менше, ніж об'єднання дало нам у 1980 році. По-третє, посилення тов. Агафонов на те, що ми відмахуємось від запчастин до «Запорожців», переадресовуючи їх «Спорттоварам», далекі від істини. Скажімо, в 1980 році з фондів на 8 мільйонів 600 тисяч карбованців «Спорттоварам» перепало

лише три мільйони 300 тисяч карбованців, а в розрізі окремих деталей і вузлів — іще менше.

Оскільки обидва заступники — і тов. Риб'янський, і тов. Волошин — підкріпили свої слова відповідними документами, я схилився до думки, що тов. Агафонов таки підсунув редакції «липу». А тому, незалежно від того, поважає він сам себе після цього чи не поважає, розраховувати на нашу повагу не може. Як до речі, і на повагу тих тисяч інвалідів-власників «Запорожця», про яких він у такий спосіб «потурбувався».

В. БОНДАРЕНКО.

ОБ'ЯВИ, ОГЛОШЕННЯ

Сімферопольський та Білогірський (Хмельницька область) ремонтно-механічні заводи

ПРИЙМАЮТЬ

у необмеженій кількості на ремонт двигуни від автомобілів ГАЗ-51. Заводи гарантують, що ремонт триватиме

НЕ МЕНШЕ РОКУ

Хто не вірить, може звернутися за підтвердженням до дирекції Березнівської районної кіномережі або учбового господарства «Ювілейний» Полтавської області, які більше року чекають виконання своїх замовлень.

Керівники Сімферопольського та Білогірського ремонтно-механічних заводів.

ЕКСКУРСІЇ ПО КИЄВУ

ДЛЯ ШОФЕРІВ

організовує дирекція Київської ковбасної фабрики, через неорганізованість якої рефрижератори з м'ясопродуктами вчасно не розвантажуються

і простоюють на території підприємства.

НОЧІВЛЮ ГАРАНТОВАНО

у кабінах автомашин.

Київське об'єднання м'ясної промисловості.

Швидко і гарантовано

перетворюємо

НА МЕТАЛОБРУХТ

будь-яку справну машину. На підтвердження можемо продемонструвати два понівечені автокрани, які ми почали експлуатувати без дозволу котлонагляду і які після виведення їх з ладу тут же списали.

Звертатися за адресою: с. Трудове Куйбишевського району на Запоріжжі, щєбзавод.

ДИРЕКЦІЯ.

ДО ВІДОМА КОЛЕКЦІОНЕРІВ ВІДПИСОК

Правління колгоспу імені 40-річчя Жовтня Глобінського району Полтавської області

ПРОДАЄ

письмову невиконану обіцянку № 3-10612504 начальника комбінату «Полтавапромбуд» В. М. Посьмашного закінчити будівництво зерноочисного комплексу в жовтні 1980 року.

Хитрий голова, або АВТОритетна «Лада»

Почнемо з того, що таке престиж. Володимир Іванович Вознюк — голова колгоспу імені Котовського — його розуміє так:

— Авторитет!

Бо у нього авторитет, по-перше, асоціюється з авто... По-друге, з асфальтною стрічкою дороги, по якій оте авто котить, а біля водія гордо сидить такий, знаєте, солідний товариш, виставивши у вікно правий лікоть. І «смажить». «Смажить», як кажуть на Вінниччині, у район, на нараду.

У колгоспі Володимира Івановича є чимало автомашин: ГАЗ-69, «Москвич», «Жигулі», спецмашини. Але скажіть: що ті машини в порівнянні з елегантною і шикарною «Ладою»?

От саме про «Ладу» і от саме про Володимира Івановича Вознюка, який тепер часто котить на отій «Ладі» у райцентр Липівці, і йтиметься далі. Захотілося якось Володимирові Іва-

новичу «Лади», так захотілося, як ото малій дитині моні. Аби тільки проїхатися, аби промчатися, щоб колгоспники побачили і сказали:

— Ого! Наш Володимир Іванович у район лише на «Ладі» їздить. Авторитет!

Здобувався той авторитет у Липовецькому районі Володимиром Івановичем, як у пригодницьких романах пишуть, — карколомно. Передусім, де ту «Ладу» візьмеш, коли у державному фонді нема? Можна б у риночному, але ж для колгоспу це вдвічі дорожче. Та й не продадуть колгоспові. Колгоспнику чи колгоспниці — будь ласка, але ж знову — по риночній ціні. Але що таке риночна ціна в порівнянні з мрією? І от саме для здійснення цієї мрії Володимир Іванович запросив до себе головного зоотехніка колгоспу Г. Є. Бахтинську.

— Галино Євгенівно, — лагідно по-

чав голова. — Ти завтра подай заяву на правління і попроси, щоб ми тобі виділили дев'ять тисяч двісті карбованців на будівництво власного будинку...

— Але в мене будинок є...

— Матимеш іще один, — посміхнувся загадково голова. — На папері. Напишеш, що гроші на будинок, а насправді ми на них купимо «Ладу». Автомашину така... Супержигулі...

— Для чого мені ті «Жигулі»? — здивувалася Галина Євгенівна.

— Не тобі, голубко, не тобі. Ті супержигулі мені потрібні. Інші голови у район їздять на «Волгах», а я й досі на отому «Москвичеві» чи «Газику». Не модно уже це. Не престижно! Не авторитетно!

Галина Євгенівна тільки плечима здвинула. Тут би їй сказати:

— Та ви що, Володимире Івановичу? Та як вам не...

А язик узяв і не повернувся. Плечі

здвинулися, а язик — як кілочок. Не посмів ворухнутися.

Отож Галина Євгенівна заяву написала і дату поставила: «1 квітня 1979 року». Ніби й жарт. Але «збори» уповноважених прохання задовольнили, гроші — 9200 карбованців — з колгоспної каси видали і навіть примітку зробили: «Повернути через рік».

А тут і рік минув — до Липовецького нарсуду летить позов. У якому пишеться, що відповідачка Бахтинська Г. Є. повинна стати перед судом і повернути колгоспові гроші. Бо «строк повернення позики минув...» Тому, «виходячи з викладеного і у відповідності із статтею такою-то, правління колгоспу просить народний суд Липовецького району розглянути дану справу і стягнути з відповідачки Бахтинської Г. Є. 9200 крб. на користь колгоспу і державного мита 552 крб.»

І що ж ви думаєте? Нарсуд стягнув. Але у селі Славному всі знають, що ніяких грошей Бахтинська нікуди не повертала. Насправді колгосп на рахунок тієї суми відніс... «Ладу»! Оту саму «Ладу», про яку так мріяв «хитрий Панько» — голова колгоспу і яку таким от робом одержав.

Бачте, як здорово вийшло. І всі сторони, як кажуть, задоволені.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Вінницька область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

І чого воно так буває? Живе собі людина — звичайна, хороша, здавалось би, така, як і всі. Та тільки-но дадуть їй хоч невелику посаду, і змінюється вона так, наче її з ніг на голову поставили, а не призначили... ну, скажімо, бригадиром, як І. М. Шолоха з колгоспу ім. ХХІ партз'їзду (Жидачівський район Львівської області).

ті). У листі, якого отримала редакція від колгоспників, розповідалося про те, як грубо поводив себе Шолох з людьми: ображав їх, безпідставно усував з роботи ланкову Гураль М. П.; користувався колгоспним добром, наче своїм власним.

Секретар Жидачівського райкому Компартії України тов. Брич повідомив редакції, що факти, наведені в листі, підтвердилися. За зловживання службовим становищем вироком народного суду Шолоха засуджено до шести місяців виправних робіт по місцю проживання із щомісячним вирахуванням двадцяти процентів зарплати.

Приймаємо

претензії від автогосподарств із приводу неякісного ремонту автомобільних двигунів —

Я К Щ О

на них збереглися наші пломби. Оскільки ж ті пломби примацьовуються тонюсінкими мідними дротинками, котрі обриваються навіть під вагою самих пломб, то претензій до нас пред'явити практично неможливо. Засвідчити це можуть водії Телупинського відділення Кам'янської райсільгосптехніки на Черкащині, котрим ми лише останнім часом повернули з ремонту три двигуни і які тепер марно намагаються довести, що ми підсунули їм звичайнісінький брак.

ДИРЕКЦІЯ
ЖИТОМИРСЬКОГО
РЕМОНТНО-МЕХАНІЧНОГО
ЗАВОДУ.

Економте час!

Людство навіть і не підозрює, скільки часу воно витрачає на свій туалет, зокрема, зачіску.

ГРЕБІНЦІ НАШОГО ВИРОБНИЦТВА

ДОЗВОЛЯТЬ

вам зекономити час на цій процедурі. Скориставшись таким гребінцем ЛИШЕ ОДИН РАЗ У ЖИТТІ, шийсь таким гребінцем не доведеться стежити за вами — уже більше ніколи не знадобиться. Також вам своєю зачіскою: вона зникне назавжди. Також вам більше ніколи не знадобиться і наш гребінець, який разом із вискубаним волоссям втрачає і свої зубці.

ДИРЕКЦІЯ
МИРГОРОДСЬКОГО ПРОМКОМБІНАТУ.

Полтавська область.

ДО УВАГИ

СІЛЬСЬКИХ МЕЛОМАНІВ!

Криворізький філіал Дніпропетровської обласної філармонії за помірковану плату — від 70 до 140 карбованців — влаштовує музичні лекції-концерти.
З УЧАСТЮ ВИСОКОКВАЛІФІКОВАНИХ АРТИСТІВ-НЕВИДИМОК.

Один з таких концертів відбувся в Будинку культури колгоспу «Перемога» Апостолівського району, що уклав із філіалом відповідну угоду. У визначений для концерту-лекції вечір переповнений зал просидів до пізної ночі, проте ніхто з присутніх так і не зміг помітити жодного артиста.

Рекомендуємо

громадянину В. Я. Корнієнку з с. Брідок, який вельми тяжко переживає за своїм годинником, що пропав безвісті в ході ремонту, для підтримання ДУШЕВНОГО СПОКОЮ регулярно вживати: валер'янку, мікстуру Кватера та інші ЗАСПОКІЛИВІ ЗАСОБИ (список препаратів можна уточнити в найближчій аптеці).

ДИРЕКЦІЯ ТЕПЛИЦЬКОГО
РАЙПОБУТКОМБІНАТУ
НА ВІННИЧЧИНІ.

Диво

За старою ходячи,
Квилів дід:
— Ти б зварила півника
На обід!
Та стара скупенькою
Все ж була,
Взявшись в боки, Лазаря
Завела:
— Ів би, кажеш, півника?
От так-так!
Ну, а що ж там різати? —
Наче шпак!..
Через день, удосвіта,
Як на сміх,
Йшов злодюга — й півника
Впхав у міх.
Вийшла баба плачучи
Й примовля:
— Ой, як шкода! Півень був,
Як теля!
Аж старий не витерпів —
З печі зліз:
— Чи ти ба — за ніч одну
Як підріс!

Любов ГНІДЕЦЬ.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Як це ви добулися аж до дев'ятого поверху?!

— А я дев'ять років постачальником працюю!

ОСТАННЯ «ШАБАШКА»

Володимир СТРЕКАЛЬ

Як тільки надходив вечір —
Побачити міг його ти:
Зігнувши з натуги плечі,
«Шабашку» тягнув з роботи.

То цегла була, то м'ясо,
То балка важка сталева.
Коли ж в зоопарк найнявся —
Схотів потягнути лева.

Весь день готувавсь до цього,
Мішок прихопивши зрання...
Поцупив... Ото для нього
«Шабашка» була остання.

ЗАБУР'ЯНЕНЕ ПІКЛУВАННЯ

Районний центр Великий Бурлук переживав бурхливі дні. Один за одним до селища сунули будівельники. То вічно заклопотані виконробі з потертими теками, то особи на кілька рангів вище з блискучими пузатими портфелями. Хто рейсовим автобусом, а хто й на персональній службовій підкочував до райвиконкому.

— Приємну звістку вам привезли, — милостиво повідомляли приїжджі. — Хочемо спорудити у вас сирзавед.

За цим відкривали теки та портфелі, щоб ознайомити районне керівництво з майбутнім тромисловим об'єктом.

Будівельна лихоманка охопила усіх. За словами пішли й діла: вже в 1976 році звели, ніроку, пристойний завод.

— У планах щось і про житло для заводчан мовилось, — намилившись заводськими корпусами, запитально глянули на будівельників великобурлучани.

— Це ви про сорокаквартирний будинок? Буде! Все буде! — бадьоро вдарили себе в груди працівники обласного виробничого управління «Харківськбуд».

Потім вони за інерцією ще зрідка навідувались до райцентру. Гортали вже трохи поживклі папери, деякі цифри уточнювали, навіть на місце виходили. Та рожеві плани виявились мильною булькою: 40-квартирний об'єкт залишився у теках.

— Рятуйте! — почали хопатися за голову керівники заводу. — Працювати нікому! Людям треба десь жити. Хоч завод зупиняй!..

Вихід, звичайно, знайшли: почали возити майже чверть робітників машинами з навколишніх сіл. А воно діло недешеве. Бензин, амортизація... Що не кажіть, а по 25—30 кілометрів щодня туди. Та й у зворотному напрямку не менше.

— Ну й підвели ж вас сільбудівці, — співчутливо похитав головою голова об'єднання «Облміжколгоспбуд» Юрій Андрійович Шелест. — Отаку свиню

підкласти. Наобіцяли сім мішків гречаної вовни... Теж мені ділові люди. Та нічого. Це діло поправиме. Піду вам назустріч. Збудую не один, а відразу аж два будинки!

І знову будівельне життя у Великому Бурлуці завирувало. Заклали фундамент. І навіть кілька рядів цегли поклали будівельники. А потім — зникли. Як сон, як вранішній туман...

Проте не стихав робочий шум на інших будовах райцентру. Начальник будівельно-монтажного управління облспоживспілки Іван Федосійович Кислинський, приміром, власною персоною мало не щотижня вчашав на підопічний об'єкт, початий у тому ж таки 1976 році.

— Те-екс, — прогулявшись захаращеним будівельним майданчиком майбутнього універмагу, давав він чергову вказівку великобурлучанам. — Оце дерево зрубайте: підйомний кран не зможе під'їхати.

Дерево рубали. Через місяць надходила нова, ще цінніша вказівка: мовляв, сарайчик не дає змоги цebro з цементним розчином поставити. Сарайчик тріщав і падав. Тільки цebro на його місці не з'являлося.

Інколи й сам заступник голови облспоживспілки з питань будівництва Олексій Андрійович Шилов цікавився ходом спорудження універмагу. Радували його темпи будівництва чи не дуже, залишається загадкою. А вони були такими: за п'ять років угачено сюди тисячі й тисячі карбованців. Сьогодні ж, як спогад про них, тут залишився котлован і побитий, потрісканий фундамент, який треба переробляти.

Тепер великобурлучани чекають: який то новий благодійник об'явиться в районному центрі, щоб оточити своїм батьківським піклуванням його забур'янені новобудови?

І. ЛАГОЗА.

Харківська область.

Байки без моралі

МІСЦЕ В ЖИТТІ

— Даремно кажуть, що неприємно бути у когось під нігтем, — запевняла Скабка. — Звичайно, як на чий смак, але особисто я кращого місця для себе в житті не бажала б!..

КРОВНА СПОРІДНЕНІСТЬ

— Нарешті здійснилася моя мрія! — продзижчав Комар на вухо Людині. — Віднині ти можеш вважати мене братом, бо і в мені вже бує людська кров!

УГОДА

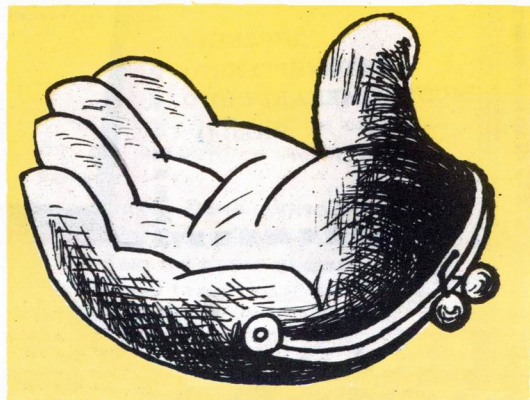
— Пропоную укласти вічний мир! — звернулася Гусениця до Пташки. — Щоб ні ти мене ніколи не їла, ні я тебе...

ПРІОРИТЕТ

— А зараз погляньте — і самі переконаєтесь, чим насправді пришта Латка, — гордо промовила Нитка, щойно відірвавшись од Голки.

Григорій ГАЙОВИЙ.

Мал. Г. ШИГОДСЬКОГО

Рука хабарника.

● ● ●

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Чималих зусиль — тільки не тих, що греба, — доклав директор Запорізького філіалу інституту підвищення кваліфікації керівних працівників і спеціалістів підприємств електротехнічної промисловості Карпенко В. І., щоб філіал був «на висоті». У цьому директорові активно допомагав його заступник по учбовій частині П'ятницький А. В. Спочатку вони створили (щоправда, лише на папері) кілька учбових груп. Після цього неіснуючі слухачі неіснуючих груп стали відвідувати неіснуючі заняття. Шляхом отакого оказамлювання державі було завдано багатотисячних збитків.

Про це розповідалося у фейлетоні «Святий гріх» («Перець» № 24 за 1980 рік).

Після виступу журналу перший заступник прокурора Запорізької області А. Ф. Пересада повідомив, що у цій справі було порушено кримінальну справу. Народний суд Ленінського району Запоріжжя, розглянувши матеріали слідства, за розкрадання державних коштів засудив Карпенка В. І. до 2 років позбавлення волі умовно, а П'ятницького А. В. — до 3 років позбавлення волі умовно. Матеріальні збитки відшкодовано за їх рахунок.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Причини нашого відставання, товариші, дуже і дуже об'єктивні: якось несподівано почалася весна, потім, як сніг на голову, — літо! А тут і осінь хтозна-звідки взялася!..

КОРОТКО

КАЖУЧИ

● У бідного родича нема родичів.

● Кожен вітер починає з того, що піднімає пилюку.

В. КОНЯХІН.

м. Москва.

● Кохати його можна було тільки без пам'яті, бо якщо пригадати усе...

● Рак одержав дружнє запрошення на кухню пива.

● Скільки вина можна купити на закономірні гроші, якщо відлучити себе від куріння.

В. ПУЩОН.

м. Кривий Ріг.

● І з дерева пізнання можна наламати дров.

● Матерія не зникає, а лише ховається під прилавком.

● Іноді від крику моди хочеться вовком завити.

● Мрія безкрилих — стати поважним птахом.

● Кінофільм був тільки для дорослих. Спасибі, хоч дітей пожаліли.

● Коли приходить п'ятниця, відчуваєш впевненість у завтрашньому дні.

● Нещасний випадок на виробництві: обкурили фіміаком.

● Затискував критику знизу, керуючись найвищими міркуваннями.

Олег СЕІН.

ГРОШІ ЗА ПРОЇЗД
У МІЖМІСЬКОМУ АВТОБУСІ
ОПУСКАТИ В КАСУ

Автобус іде вздовж належної траси,
Копилку підставив шофер замість каси.
Але цей маршрутич хапузі урветься:
Нахабство сповна оплатити доведеться!

Нормальна обстановка

ГУМОРЕСКА

— Неподобство! — кричав Волін. — Нема техкарт! Це тільки в нашому бюро може бути. Тікати звідси треба, доки не пізно! Завтра ж пишу заяву!

Волін прийшов у техбюро одразу ж після закінчення інституту і вже тоді обіцяв кинути роботу, а тепер, коли до пенсії йому лишилось два роки, ця обіцянка повторювалась майже кожного дня.

— І не кажіть, — зітхнула технік Людочка, дістаючи з сумки недов'язаний светр. — Підходить до мене вчора начальник і питає: «Чим це ви займаєтесь?» «В'яжу светр», — кажу. А він

мені говорить: «Цим треба дома займатись». Уявляєте собі, який самодур? Можна подумати, що мені дома нічого робити!

— Він такий! — погодився старший технолог Дудкін. — У моєї жінки в проектному інституті придбали в'язальну машинку «Нева» і цілими днями в'яжуть. А начальник нічого не каже, бо він розуміє людей!

Рипнули двері — то увійшов начальник бюро.

— Мабуть, потрібне скорочення штатів, — сказав він, окинувши поглядом

кабінет, — Я зараз про це з шефом говоритиму...

Він узяв зі столу папку і кудись пішов. — Скорочення штатів? — Волін почув хав потилицю. — Мене це не стосується. Я без п'яти хвилин пенсіонер.

— І мене, — сказала Людочка. — Я — молодий фахівець! Мабуть, Летуняка скоротять: навіщо два технологи на одну дільницю?

— Чому це мене? — обурився Летуняк. — Я облік фактзатрат веду.

— Про цей облік уже анекдоти розповідають, — засміявся Дудкін. — Цю ж роботу виконує бухгалтер Рая. Треба було для тебе щось інше придумати.

— А ти що робиш? — усміхнувся Летуняк. — З нетерпінням чекаєш кінця робочого дня?

— Я?! — Дудкін аж почервонів. — А пам'ятаєш, коли в нас завал був, я до восьмої години працював. У позаминулому році.

За півгодини до кінця робочого дня, коли всі працівники бюро пересварились між собою, прийшов начальник. Він кинув папку на стіл і сказав:

— Шеф проти скорочення штатів! Наступного дня Волін кричав:

— Де ж техкарти? Казна що! Треба тікати звідси!

— І не кажіть, — зітхала Людочка, дов'язуючи светр. — Такого я ще не бачила.

У бюро панувала нормальна робоча обстановка.

Ірина ФЕДОРОВСЬКА.

м. Миколаїв.

Житіє святих: нечестивих

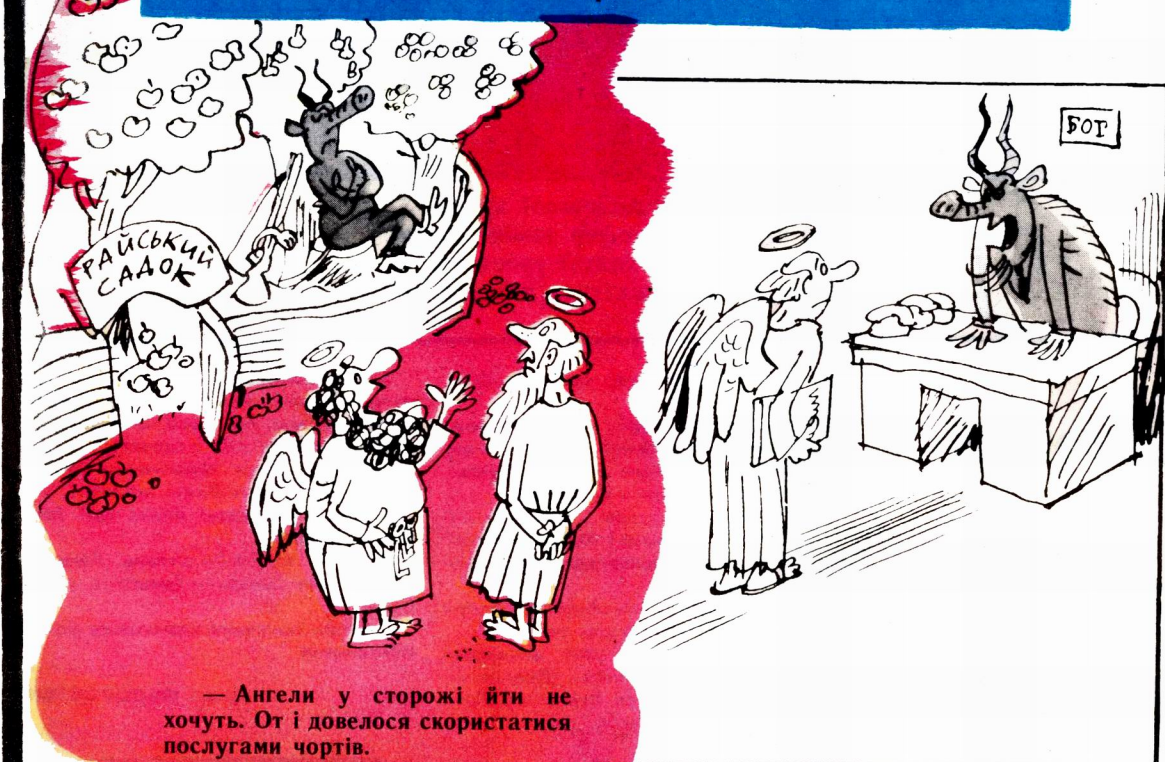
— Візьміть, це дуже актуально...

— Вони у своїх приймальнях відвідувачів маринували, а тепер ми їх самих замаринували...

— Так я корова безовісна?!

— Ангели у сторожі йти не хочуть. От і довелось скористатись послугами чортів.

— Господь пішов у відпустку. Я — за нього.

СПРАВЖНЯ ЛЮДИНА

Останнім часом жити з моєю дружиною стало досить-таки складно. Варто лише мені повернутися з роботи і натякнути їй про вечерю, як вибухає скандал. Мегатонни жіничного сарказму щедро сипляться на мою невинну голову. Інкримінується мені все — як егоїзм, так і елементарне невміння щось робити власними руками.

— Тохтіх... нездара! — кричить дружина. — Що ти знаєш, опріч газет та футбольних збіговиск? Он Петро — чоловік моєї подруги Людмили — на всі руки майстер. Він тобі такий обід зварить, що за вуха не відтягнеш; він тобі й сорочку свою випере та ще й сам випрасує. Ото справжня людина. А за тобою, мов за дитиною, доглядай!..

Врешті-решт, я так зненавидів того злощасного Петра — і де він тільки взявся на мою голову, — що ладен був при першій же зустрічі стерти його на порох. І одного разу, коли моя вірна супутниця життя саме рвала на собі волосся, проклинаючи «день, коли зустріла мене», я вирішив побачитися з ним і добре намити йому шию...

На моє превелике здивування, Петро виявився досить симпатичним і привітним хлопцем. Він чемно запросив мене до господи і, ніяковіючи, запропонував погостювати кавою, яку він готує за особливим рецептом. Після перших же ковтків моя агресивність кудись зникла. На п'ятому ковтку я вже був трохи посвячений у Петрову біографію. Як він жив і працював у Кривому Розі, а потім як одружився з Людмилою і переїхав жити до неї. Безперечно, поцікавився я й тим, де він і як, за висловом моєї дружини, став «справжнім» мужчиною.

Властиве почуття гумору у цьому чоловікові — зокрема, рудоуправління імені Кірова. Вона ще хтось-коли пообіцяла, що в гуртожитку на верхніх поверхах буде газ, навіть зібрали з мешканців довідки про вміння користуватися ним, — але газом, образно кажучи, й не пахне. Обіцянка виявилась жартом. Також «не пахне» у цьому гуртожитку і нормальними меблями, і бібліотекою, і належно

кімнати: де сушать випрану в рукомийниках білизну прямо в кімнатах.

Не відстають у цьому напрямі і в гуртожитках рудоуправління імені Ілліча та імені Фрунзе. Правда, тут хоч є холодильники і телевізори — по одному на кожне приміщення. А от у чоловічому гуртожитку Новокриворізького гірничозбагачувального комбінату слово «холодильник» зовсім забули. Зате слово «бруд» — у всіх на устах. І це за тієї умови, що там є прибиральниці. Але що казати про чистоту, коли існують проблеми значно серйозніші. Он у гуртожитку рудоуправління імені Сергієва у санвузлах зовсім прогнили віконні рами, труби іржаві, побиті раковини. Отже, ранкове вмивання вимагає від мешканців не лише винахідливості, а й віртуозності.

У руслі спартанського виховання йде життя у двічот із гуртожитку Криворізької азуттєвої фабрики, а також у хлопців з гуртожитку № 8 тресту «Кривбасрудбуд». До речі, взимку там холодильники явно зайві. Температура в кімнатах така низька, що ніякі продукти не псуються. Отож зігрітись робітникам в холодну пору року дуже допомагає почуття гумору: вони розповідають один одному веселі історії, від душі регочуть, і їм стає тепліше...

Надів шиньйон громадянину Вергуну на шляпу. На щастя, громадянин Вергун Л. М. їхав того вечора не сам, а з своєю дружиною Наталією Павлівною. Мужня жінка, не стерпівши такого хамства, рішуче звелася у притихлому трамваї, зняла із шляпи свого чоловіка шиньйон, передала його власниці, а сама стримано зауважила хуліганові, що так,

— Так я ж кажу. Працював у Кривому Розі на заводі «Комуніст», а мешкав у робітничому гуртожитку. Там, тобто у стінах гуртожитку, і пройшов, як кажуть поети, велику школу життя, — пояснив Петро. — Словом, всьому навчився...

Як я зрозумів, життя у цьому гуртожитку вимагає від своїх мешканців не тільки мужності, а й таких рис характеру, як витривалість, винахідливість, почуття гумору. До того ж тут на кожному кроці підстерігають різні несподіванки. Бо як, питається, помитися хлопцям та дівчатам в єдиному загальному душі, коли у ньому місяцями не буває гарячої води? А якщо вона і є, то митися у душовій, скажемо відверто, — небезпечно: електророзводка тримається у ній на чесному слові. Або як, не розхлюпавши, донести на верхні поверхи борщ, який зварив на кухні, котра знаходиться у напівпідвальному приміщенні. Чи, приміром, як всидіти на старому поламаному стільці, котрий, як і інші меблі, вже давно не підлягає ніякому ремонту.

...Вислухавши Петра, я у той же день вирішив гайнути до Кривого Рога і на власні очі в усьому переконатися. Й мушу сказати — все, про що розповідав Петро, і до сьогодні хвилює молодь. І не лише заводу «Комуніст». Посилено привчають до життєвих знегод і в гуртожитку тресту «Криворіжбуд» — де приміщення вже сім років вимагає капітального ремонту; де безпечніше спати навстоячки, аніж на розваленому ліжку; де немає пральної

обладнаними кімнатами відпочинку, і навіть радіодинаміками. Останніх немає також і в гуртожитку тресту «Криворіжстальконструкція».

У багатьох підприємств міста багата матеріальна база. Але до гуртожитків те багатство не доходить. Наприклад, адміністрація рудоуправління імені Лібкнехта та імені XX партз'їзду не забезпечила власні гуртожитки іграми, спортивним інвентарем, бібліотеками. Видно, спрацювала думка, що хоч якісь труднощі мусять люди переборювати.

Отож, можливостей для набуття різних корисних навичок, як я з задоволенням переконався, в криворізьких гуртожитках цілком доволі. І меншати їх поки що явно не буде. Бо і керівники багатьох підприємств та будов, і профспілкові, і комсомольські ватажки ставляться до побуту своїх робітників дуже й дуже байдуже. Наприклад, секретар міськкому комсомолу Віктор Зубарев, коли почув слово «гуртожиток», довго морщив лоба, поки згадав що воно означає.

От я і вирішив на якийсь час лишитися у Кривому Розі — влаштуватися на заводі чи будові, пожити в гуртожитку, то може й мені вдасться оволодіти мистецтвом домоводства, як оволодів ним мій новий приятель Петро.

Ю. ІЩЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Кривий Ріг.

Шановна редакціє! У своїй статті ти правильно ставиш питання про те, що з хуліганями нічого панькатися, що їм треба давати гідну відсіч! І лише тоді деякі молодики будуть вести себе, як то кажуть, тихіше води, ніжче трави.

Отож, я й хочу розповісти про один із таких випадків, коли брутальному шарамизнику було дано рішучу і своєчасну відсіч.

Іхав я трамваєм № 3. На одній із зупинок у вагон піднявся при допомозі не тільки ніг, а й рук один типик... Так, недоросток у хіпових джинсах, прирідбаних, звичайно, за батькові трудові. Зіп'явшись на рівні, цей ханига захитався і, падаючи, вхопився за пишне волосся однієї з пасажирок... А в тієї виявився шиньйон і ханига у джинсах

мовляв, не годиться вести себе у громадському транспорті!

— Закрий піддувайло в помаді! — вишкірився той субчик.

Вагон затих, як перед грозою. Всі з напруженням чекали, а що ж буде далі? Лише громадянин Вергун Л. М. спокійно і далі читав свою газету. Він бо чудово знав свою дружину.

І не помилюся. Наталія Павлівна зблідла, рішуче осмикнула свою кофтину, зробила крок до хулігана, що вже геть розперезався і твердо сказала:

— Ану зараз же... негайно вийди із вагона!..

— Ах, мерсі-пардоняка!.. — розшаркався, наче блазень, той ханига. — Я вийду, але вийдеш і ти зі мною, сива принцесо. Побесідеємо... ха-ха... на темній зупинці.

— Що ж... вийдемо, — раптом сказала Наталія Павлівна і знову рішуче осмикнула свою білу кофтину. — Давай тобі допоможу вийти, бо ти ж, бідний, і на ніжках не тримаєшся.

З цими словами відважна жінка вхопила хулігана за грудки, підняла його і не встиг він і отямитися, як вона виставила його з вагона.

Трамвай рушив далі, Наталія Павлівна, осмикуючи кофтину, повернулася на своє місце і спокійно сіла, як ніби нічого й не було.

— Правильно, Наталіє!.. — схвально сказав їй чоловік. — З такими типами інакше й не можна.

Всі чоловіки, а їх було більшість у трамваї, з неприхованою заздрістю поглядали на громадянина Вергуну Л. М.: «Повезло ж чоловікові з такою дружиною, — так, напевне, думав не один із них. — А тут... сидить під боком власна половина і навіть не поворухнулася, коли хуліганив той тип!»

Одна з пасажирок — старенька бабуся — щиро подякувала Наталії Павлівні за її відважний вчинок.

— Ах, облиште! — почервоніла Наталія Павлівна і зауважила, що ніякої тут віддаги немає, адже на її місці так вчинила б кожна жінка! Звичайно, що так! Хуліганам треба давати достойну відсіч!

Ігор ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ,
кандидат у майстри спорту з боксу.

Валентин ЧЕМЕРИС

ТАК ВЧИНИЛА Б КОЖНА ЖІНКА

ГУМОРЕСКА

полетів із шиньйон у руках на громадянина Вергуну Л. М., котрий, діставши газету, саме заходився її читати тихо та мирно.

Влашпи на громадянина Вергуну Л. М. той субчик закричав:

— Ей ти, у шляпі! Чого писок уткнув у газету? Ану віддай оці патли отій дамочці і скажи, хай вона їх міцніше прив'яже.

І надів шиньйон громадянину Вергуну на шляпу.

На щастя, громадянин Вергун Л. М. їхав того вечора не сам, а з своєю дружиною Наталією Павлівною. Мужня жінка, не стерпівши такого хамства, рішуче звелася у притихлому трамваї, зняла із шляпи свого чоловіка шиньйон, передала його власниці, а сама стримано зауважила хуліганові, що так,

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Допився.

ЧОРНЕ ТА БІЛЕ

У фільмі «Римські канікули», який свого часу йшов на наших екранах, є такий епізод. В італійську столицю під страшним секретом прибувають агенти таємної поліції. Вони вживають усіляких заходів, щоб не привертати до себе уваги, але надмірні старання якраз і видають їх...

Щось подібне сталося недавно і у вашінгтонському аеропорту. Злодійкувато озирюючись, із трапа літака на небезгрішну американську землю зійшло п'ятеро літніх джентльменів у цивільному.

Не беремося передавати всієї гами почуттів, які оволоділи цією п'ятіркою після прибуття у вищевказану цитадель «рівності й справедливості». Скажемо тільки, що переважали два, несумісні, на перший погляд, почуття — радість і страх. Радість від того, що ніхто не хапає їх за комір і не волочить до трапа літака, який вилітає за зворотним маршрутом, і страх перед тим, що будь-якої секунди ця неприємність може звалитися на їхні голови. Та й було чого, здавалося б, очікувати такого, бо оті п'ятеро в цивільному прибули у США незаконно і мали при собі паспорти на чужі імена.

Іх насторожені очі гарячково блищали, наче у контрабандистів при нелегальному переході кордону.

Ні, багаж у таємничих пасажирів був у повному порядку. Але контрабанду вони все-таки везли. Була вона не під подвійним дном валіз, а під черепними чашками, бо вантаж той був суто політичного характеру.

Хоч американські митники, усміхаючись загадковою усмішкою Моні Лізи, і промовляли самими очима: «Не варто хвилюватися, панове, все буде о'кей», — однак пасажирів все-таки нервували в очікуванні гіршого. Лише покінчивши з нудними формальностями і вишовши з аеропорту, на

оперативний, так би мовити, простір, бригадний генерал ван дер Вестгуйзен, поправляючи свій цілком цивільний галстук, із полегшенням сказав адміралові дю Плессісу: «Здається, пронесло, сер...».

Отут уже й пора сказати, що пасажирами тими були високі військові чини із расистської Південно-Африканської Республіки.

Серед вашінгтонських чиновників таємнича поява гостей із ПАР замішання не викликала, але породила теж цілий калейдоскоп почуттів. З одного боку, господарі чудово знали про таємне прибуття представників парівського генералітету. З іншого ж — робили вигляд, що навіть і не догадуються про це. З одного боку, згідно з прийнятим у США законом, секретних візитерів слід було негайно витурити, грубо кажучи, геть. З іншого ж — розбирава нетерплячка сісти й побесідувати з ними душа в душу. Заскакуючи наперед, скажемо, що по цілому ряду політичних параметрів душі господарів і гостей виявилися спорідненими.

Що ж потягнуло ветеранів апартеїду в цей далекий і ризикований вояж? Скажемо коротко: надія знайти розуміння. Саме цього вони й шукали за океаном. Скільки ж бо років бідаються у Преторії: коли ж нарешті державні мужі Америки збагнуть, що вірніших і надійніших друзів, ніж у ПАР, їм у всьому світі не знайти! Та й узагалі, чи не пора б уже Вашингтону перестати займатися юріндою — відводити вбік серйозну розмову про налагодження стосунків пустим базіканням про права людини. Так, у ПАР біла меншість і справді-таки бере за горло африканську більшість. Але ж виникає законне питання: чи ж набагато краще у США обходяться, скажімо, з тими ж таки неграми, індіанцями чи пуерторіканцями? То чи ж варто взагалі розглагольовувати на цю тему? Невже у Білому домі

й інших казенних домах Америки не розуміють усієї абсурдності бойкоту ПАР, хай навіть формального й дірявого?..

Дехто у Вашингтоні все бачив і все розумів. І ще на початку року, при зміні вашінгтонської адміністрації через Атлантику були зроблені перші багатообіцяючі знаки. Расисти підбадьорилися: нарешті в Білому домі починають позбуватися політичного дальтонізму — починають відрізняти біле від чорного не тільки у себе під носом. Так Вашингтон заявив, що ладен узяти на себе витрати на утримання ангольських контрреволюціонерів; іншим разом він скромно промовчав, коли парівці вдерлися на територію сусіднього Мозамбіку; США почали виявляти більш ніж гнучке ставлення до незаконної окупації південноафриканцями сусідньої Намібії.

Расисти стримано усміхалися — знаки з-за океану були цілком зрозумілими...

А тут раптом ще й просто-таки справжнє свято! Президент США Рейган, визначаючи свій погляд на ПАР і звертаючись до американських телеглядачів, поставив таке риторичне запитання: «Чи ж можемо ми залишити країну, яка має важливе стратегічне значення для всього світу з огляду на вивідок мінералів, які всім нам необхідні?». Від такого пасажу у расистів голова від радості обертом пішла; в повітря полетіли коркові шоломи, а прем'єр Пітер Бота коректно нагадав Вашингтонові, що ПАР, окрім усього іншого, ще являє собою і надійну твердиню антикомунізму.

У Преторії дійшли висновку: пора діяти! П'ятеро генералів стягли із себе мундири і, опорядившись у цивільні шати, отримавши підвищені добові й фальшиві паспорти, взяли курс на Вашингтон. Вони розраховували тихо прошизнити через американський кордон...

Гай, гай! Як завжди десь там щось там пронюхали газетярі і зняли шум. Сенсація! Детектив чистої води! Глава військової розвідки ПАР ван дер Вестгуйзен і його приятелі пустилися на запаморочливу авантюру в душі славновісного графа Монте Крісто! Дехто ладен був вишати від захвату: браво, генерали! Інші вимагали: расисти, забирайтеся геть! Ще інші застерігали: чорна Африка буде обурена фліртом між Вашингтоном і Преторією...

Генерали причаїлися і деякий час поводитися на диво скромно. Відомо, однак, що скромність людей прикрашає, але не просуває до цілі. І генерали рішуче рушили на штурм державних установ США.

Але перлися вони у... відчинені двері. Іх чекали вишукано обставлені вітальні й кабінети з кавою та віскі; поплескування по плечу; гостинність і чуйність. Іх зустрічали конгресмени, співпрацівники військової розвідки і ради національної безпеки. Гостей із ПАР поштиво пригощав чаєм та пирогами із яблуками представник США при ООН Джін Кирпатрик.

У нас нема протоколів бесід, що точилися в кабінетах та вітальнях. Але суть тих діалогів добре відома. Генерали розписували своїм співбесідникам принади більш тісних взаємин між США і ПАР (уран, ванадій, вугілля, золото, срібло, алмази, хром та інше таке), натякали, що готові передати під крильце НАТО військово-морську базу Саймонстаун і взагалі чесно й безоглядно слугувати Північноатлантичному блоку. Іх співбесідники уважно слухали, усміхалися, обіцяли виявити доброзичливе розуміння. А на вухо під секретом шепнули, що президент Рейган ладнається запросити до себе в гостину прем'єра ПАР Пітера Боту, а до цього в гості до дяді Сема попросять навідатися шефа дипломатичного відомства ПАР Рулафа Боту (що, до речі, через якийсь час і зроблено було).

...Від'їзд генералів на батьківщину вилився в прийому, навіть не позбавлену блиску процедуру. Генерали, не граючи уже в піжмурки, називали один одного справжніми, а не конспіративними іменами, пробували жартувати. Щоправда, фотографуватися відмовилися навідріз — професійне чуття підказало, що це ні до чого, що краще не залишати після себе видимих слідів.

Одне слово, «вашінгтонські канікули» перевершили всі сподіванки — і господарі, і гості залишилися у взаємному захваті. На митниці обійшлося без догляду: навіщо, справді, нищипорити в близні, коли всім ясно, де захована контрабанда і що вона собою являє?!

Генерали по-дружньому усміхалися: нарешті лідруши і чорне стало чорним, а біле — білим.

Володимир ЛАПСЬКИЙ.

Понад чверть заокеанських учених, рахуючи фізиків, займаються дослідженнями в галузі смертоносного застосування досягнень науки.

Мал. М. ЛИТВИНА

Наука на службі Пентагону.

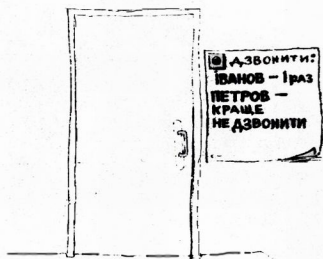

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

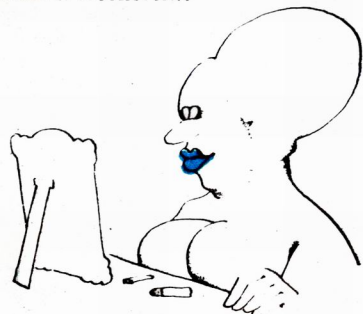
Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. І. ЛОПАТИНА

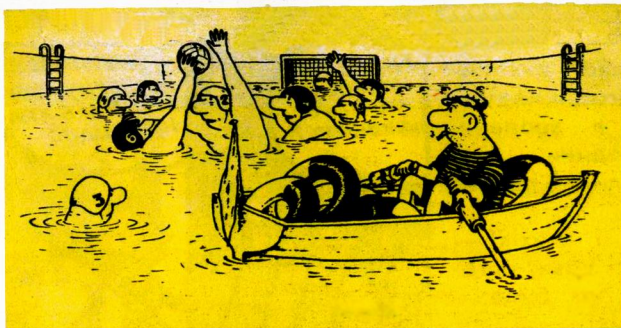

Дальтонічка.

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОНІЧЕВА

— Білимо стіни, стелі!..

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

Без слів.

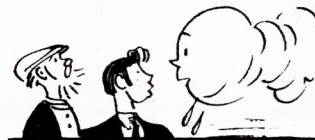
Нарисні УСМІШКИ

КОМУ ЩО

Дід дивиться на поле і каже:
— Хоч би дощ пішов!
Онук збирається на танці і своє:
— Хоч би дощу не було!

Повідомив Г. ЛЯХОВ.

м. Старобільськ
Ворошиловградської області.

ТОЧНИЙ ГОДИННИК

Біжить чоловік, на поїзд поспішає.
— Скажіть, будь ласка, котра година?
— звернувся він до перехожого.
Той повагом поліз до кишені, дістав
годинника, подивився і каже:
— Ви знаєте, мій годинник недавно
з ремонту, тому йде з точністю
плюс-мінус тридцять хвилин... От зараз
він показує пів на восьму, то виходить,
що зараз або сім, або вісім...

Повідомив О. ЖЕЛІЗНИЙ.

м. Стаханов
Ворошиловградської області.

НЕСУЧКА

Чоловік привіз на базар повну
корзину яєць. Побачила його знайома
жінка і запитує:
— Мабуть, півроку збирали?
— Ні. Всього тиждень.
— То це так багато у вас несучок?
— Одна тільки, — посміхається чоло-
вік.
— А скільки ж вона їх за день несе?
— Десяток вранці і два увечері.
— Інтересно, що ж то воно за курка?
— То не курка, а моя Мотря. Як іде
з птахоферми, так і несе.

Повідомив М. ГЕРАСИМЕНКО.

МОНОЛОГ ОБРАЖЕНОГО

Мене директор дуже не злюбив...
За що, про що — не відаю, не
знаю.
Давив, давив, аж поки не звіль-
нив!
Чим я його так тяжко розгні-
вив, —
ну, хоч убий, ніяк не пригадаю.

Ніколи не перечив, не грубив,
без толку не стрибав перед очима,
не задирався, не гуляв, не пив...
А те, що я нічого не робив, —
то це хіба для звільнення причи-
на?!

Вас. ШУКАЙЛО.

ХТО ЖИВЕ У ЗООПАРКУ?

Учора ввечері тато з Петриком дивилися діафільм «Колобок». А сьогодні неділя, отож тато повів Петрика в зоопарк. Повернулися аж через три години.

— Кого ж ви там бачили? — розпитують мама й бабуся.

— О, там стільки звірів і птахів! — розповідає Петрик. — Засць, вовк, ведмідь, лисиця... А Колобка не було — мабуть, знову втік від них усіх!

Віктор ТАРАСЕНКО.

ПРИГОЩАЙТЕСЯ БОРЩЕМ

На плиті каструлька біла,
В ній водичка закипіла.
— Буль-буль-буль, — вода булькоче.
Що вона сказати хоче?

Мама каже: — Ач, яка!

Захотіла бурячка.

Ми буряк в окріп сипнули, —

— Буль-буль-буль, — ізнов почули.

— Мало! — скаржиться водиця.

Ми їй кинули морквицю,

Капустину,

Бараболу,

Лист лавровий,

Трохи солі,

І томатів,

І цибульки...

— Пльох-тьох-тьох! — співає каструлька. —

Дайте, — просить, — перцю ще —

Й пригощайтесь борщем!

Емілія САТАЛКІНА.

НЕСЛУХНЯНА ЛЯЛЬКА

У Наталі лялька Галя
Неслухняною була:
То згубила десь сандалі,
То чорнило розлила.
На новій спідничці — діри,
І розбитий в неї ніс.
Не відмити й Мийдодіру
Рук, лиця її та кіс.
Хто в цім винен? Справді Галя?
Чи хазяєчка Наталя?

Людмила БУШКОВА.

ПЛАНЕТА ПРИГОД

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

З НІМЕЦЬКОГО ГУМОРУ

Інга сидить за столом і щось робить. Мати запитує:

— Що ти там робиш, доню?

— Пишу листа Урзулі.

— Але ж ти зовсім не вмієш писати.

— Це нічого, вона теж не вміє читати.

— Ернсте, ти не повинен ходити до Ганса, він поганий хлопчик.

— Я згоден, мамо, тепер він до мене буде приходити.

— Гансе, чому це ти спізнився до школи? — запитує вчитель.

— Мені, пане вчителю, приснилося, що я їду в Австралію.

— Так, це дуже цікаво... А ти, Паульхен, теж, мабуть, їздив в Австралію!

— Ні, пане вчителю, я спізнився тому, що проводжав Ганса до пароплава.

З німецької переклав
П. ЛЯШЕНКО.

ЧОМУ ГОРОБЕЦЬ БЕЗ ХВОСТА?

Прибіг малюк до мами,
Здивовано пита:
— Всі горобці з хвостами,
А той чом — без хвоста?!
А мама до Андрійка:

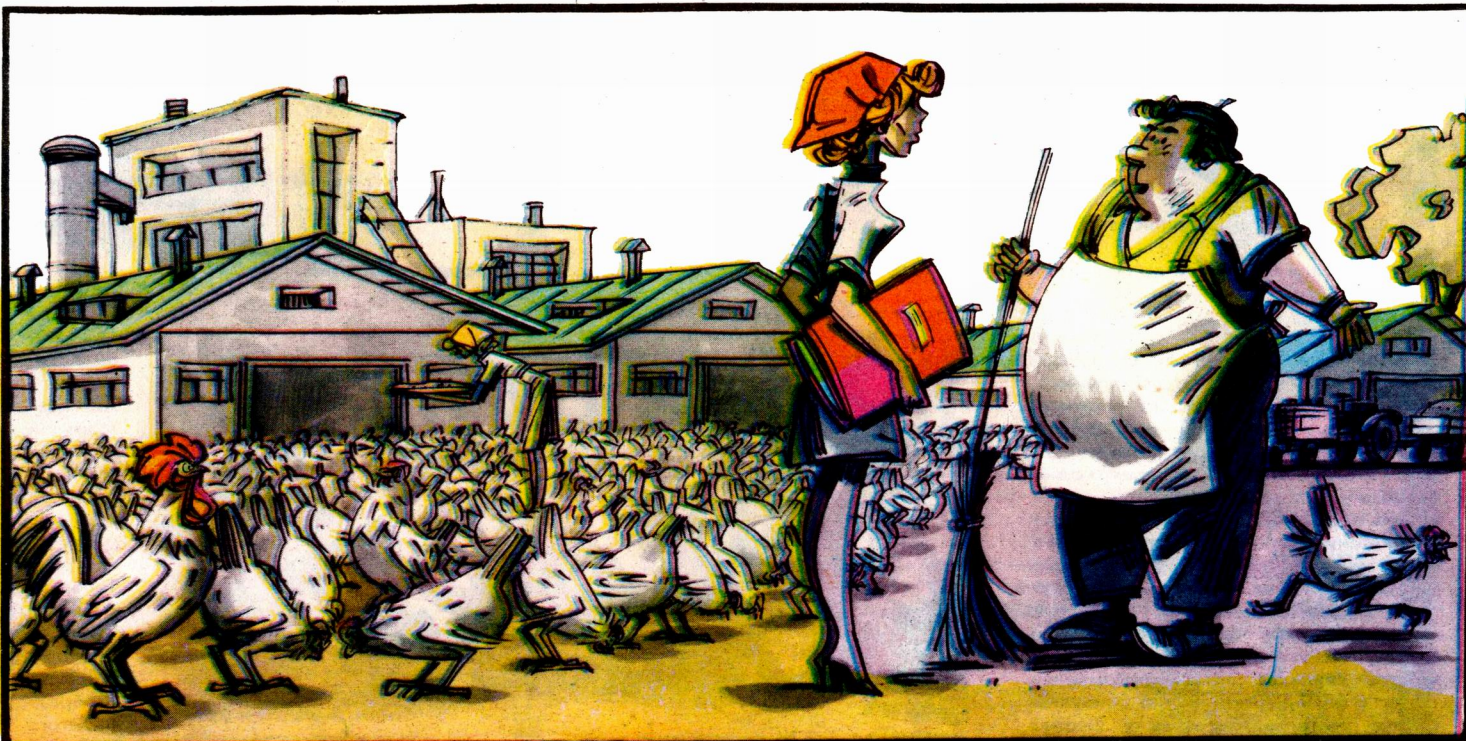
— Одгадка тут проста:
Він часто лізе в бійки —
Тому і без хвоста!

Володимир ЧУБЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Звільніть мене з птахоферми, а то я на курятину вже дивитися не можу!

Молодий і талановитий театральний актор Сашко Спичкін задумав справити собі шикарний вихідний костюм.

Намір прекрасний, проте... що, однак, вважати шиком?

Сашко побував у багатьох магазинах міста і нарешті натрапив на те, що шукав. Це був досить дорогий імпортований матеріал незвичайного кольору: синювато-сіруватий, а придивитися — темно-голубий, з якоюсь такою іскоркою. Колір «наваринського диму з полум'ям», як сказано у Гоголя, Миколи Васильовича.

В ательє знайомий закрійник (Сашко постачав йому контрамарки в театр) створив йому дивовижний костюмчик, щонаймоднішого силуету. Картинка! Тепер залишалося тільки обмити обнову, і Сашко першого ж вихідного дня запросив до ресторану пообідати по дружку по театру, до якої був не байдужий, — цілком чарівну Симочку Котович. Очі у неї були як у Комісаржевської, а що стосується сценічних успіхів, то тут усе ще було попереду!

У ресторан Сашко прийшов заздалегідь, щоб завчасно зробити замовлення і тут зустріти Симочку.

Коли наш фронт увійшов до зали й почав шукати очима вільний столик, він сторопів: офіціанти були одягнуті не у звичайні чорні костюми, а — новація! — у піджаки і штани, пошиті з того ж матеріалу, як і Сашків костюм, того ж кольору «наваринського диму з полум'ям», а офіціантки, напевно для кольорового контрасту, — у вишукані червоні жакетики!

Сашко подумав: «Приверзлося!» — заплющив очі і тут же знову їх відкрив. Ні, таки не приверзлося!

Звичайно, нічого поганого, а тим більш принизливого у корисній для суспільства професії офіціанта немає, але погодьтеся, що становище Сашка було не з найблисучіших.

Якось він пробрався до вільного столика, сів, почав вивчати меню. Не минуло й п'яти хвилин, як його гукнули.

Леонід ЛЕНЧ

ГУМОРЕСКА

За сусіднім столом гучно «відпочивала» компанія молодих людей — ровесників Сашка.

— Гей, приятелю, ніж так сидіти, пішов би краще на кухню й сказав би своєму товаришеві, його, здається, Васею звать, щоб швидше тягнув нам наші курчата «табака». Годину чекаємо!

Сашко почервонів і огризнувся: — Я такий же офіціант, як ти курча «табака».

І тут Сашко зрозумів, що «відпочити» йому в цьому ресторані не доведеться.

— Подзвоню Сімі по телефону, може, вона ще вдома, — вирішив Сашко, — або зустріну на вулиці і поведу її в яке-небудь інше місце.

Маневруючи між столиками і відмахуючись від людей, які хапали його за поли нового піджака і трагічно волали: «Офіціант, підійдіть же нарешті до нас!» — Сашко вибрався, як кажуть моряки, «на чисту воду».

— Де тут у вас телефон? — звернувся він до офіціантки в червоному жакетику, яка стояла до нього спиною біля дзеркала. Вона повернулася і — о боже! — виявилася Симочкою Котович.

Мабуть, з хвилини, якщо не довше, тяглася важка пауза.

І раптом перед ними виник офіціант — «наваринський», блідий, розкошаний, із мученицькими очима учасника марафонської ходьби, який не дошку-

тильгав до фінішу. Глянув мигцем на Сашка, спитав нервово:

— Ти що — вперше? — Вперше! — сказав Сашко. — І, здається, востаннє.

— Там буде видно. Чому без салфеток? Побачить Жан Степанович, буде тобі на горіхи! На, візьми поки мою, у мене на кухні є запасна.

— Тебе не Васею звать? — Васею. А що?

— Там компанія одна тобою цікавилася... щодо курчат «табака».

— Нічого, почекають! Бачиш, що у нас сьогодні робиться? Гостей тьма, кухня зашивається, ми всі з ніг збилися. Чеши в той край, допоможи Петькові — чорнявенький такий, скажи — Вася при-
слав.

Він тицьнув Сашкові Спичкіну в руки свою салфетку, збираючись щезнути, але тут несподівано вступила в дію Симочка Котович.

— Послухайте... Васенько, я — теж новенька... де тут у вас можна фартушок узяти?

— Ходи на кухню, спитай Лізу Степанівну, скажи — Вася велів. Тільки мерщій!

Вася щез так же раптово, як і з'явився.

— Симко, ти що... з глузду з'їхала? — сказав Сашко Спичкін.

— Поки ні! Слухай, давай зіграємо імпровізацію! Я — офіціантка, ти —

офіціант... я гратиму серйозну... халду-невдачу. В особистому житті у неї не клеїться, кохана людина пішла, все валиться з рук. Хочеться плакати, а тут... груба проза життя. «Принесіть, дівчино, ще сто грамчиків!»

— Боже борони! — моментально запалюючись, закричав Сашко Спичкін, — не треба халди-невдахи, це — банально! Грай спритну, метку реготушку, і... хай живе комедія!

— Зустрінемося тут за годину. Признаємося потім, що ми актори, вибачать! Біжу по фартух.

Іх, справді, вибачили. Директор ресторану виявився людиною з гумором і до того ж аматором театру, та й виручку вони здали в касу до копійки.

...На вулиці Сашко помітив, що Симочка стала іще чарівнішою, вона вся сяяла від несполошеного збудження.

— Ну, як діла, Сашуню? — посміхаючись, спитала вона Сашка, — чому у тебе такий кислий вигляд? Невже провалився?

— Ще й як! Знаєш... не для мене ця горда професія. Три тарілки розлив і залив нові штани якимсь жирним соусом... Віддам костюм до хімчистки, а потім закину в комісійку. Доведеться, між іншим, новий костюмчик добувати... Такий... нейтральних відтінків. А в тебе як пройшло?

— Колосальний успіх, слово честі! Я такого на сцені ще не мала. Компліментів наслухалася! Мені навіть побачення призначив один солідний дядько... Чайових надавали! Я за годину заробила більше, ніж за три дні роботи в театрі. Звичайно, недобре, що я брала гроші, але вони дуже ображалися, коли я відмовлялася... Ось тільки їсти дуже хочеться. — Підемо, Сашуню, в театр, мабуть, буфетниця вже там, візьмемо бутербродиків, кави поп'ємо — ходімо, Сашко, я пригощаю!

Переклав з російської
В. Бойко.

«Розписка»

Я Головань Дмитро Андрійович даю цю розписку

в тім, що я більше не буду споживать спиртні напої і вестиму себе в душі сімейного життя».

Надіслав І. І. КОНДРАТЧЕНКО.

«Особи, які не зареєструвались з собаками, будуть покарані в адміністративному порядку».

(3 об'яви).

Надіслав С. ЯЛОВИК.

«Сьогодні в колубі показуватиметься фільм Место встречи изменит нельзя до девяти с продолжением».

(3 об'яви).

«В той же час будівельники мають побудувати родильні приміщення тваринам для експлуатації їх доярками».

(Із вітуй).

Надіслала О. СКИРТАНЬ.

Скоротився робочий день, більше стало часу для культурного відпочинку. Тим-то все більше людей починає придумувати собі різні хобі, тобто захоплення. Один збирає фото кінозірок, інший забиває «козла», один у вільний час грає на скрипці, інший ходить по гриби, а тим часом ще інший колекціонує сірникові коробки або різні марки... коньяків. До кожного такого захоплення ми ставимося з повагою. Більшою чи меншою.

Але хобі, котре обрав для себе Роман Білоус, шанувати не можемо. Воно чомусь викликає зовсім протилежні почуття. Роман Антонович за основним фахом учитель, працював у школах Рогатинського району. Так, не в школі, а в школах, бо випробовував свої педагогічні здібності в добром десятку шкіл. Чому так часто міняв місця? На це певною мірою проливають світло деякі документи.

Ось наказ завідувачого райвно, виданий ще в серпні 1957 року: «...заслужує зняття з роботи, але, враховуючи обіцянку тов. Білоуса виправитись, наказую оголосити догану і, в зв'язку з тим, що він втратив авторитет серед населення, учителів та учнів у селі Воскресінцях, перевести його з Воскресінської семирічної школи в Чернівецьку семирічну школу».

Ох, це «кале»! Скільки разів воно вже підводило! Здавалося б, якщо людина чесно заслужила зняття з роботи, то звільняй. Бо коли чоловік зумів втратити авторитет серед населення одного села, то він це успішно зробить і в іншому. Білоус це переконливо довів. Через дев'ять років інший завідувач райвно фіксує, що Білоус, працюючи вже в Лучинецькій школі, «ображає вчителів та учнів, дезорганізує педагогічний колектив... заслуговує звільнення з роботи». І знову — «але», і знову «враховуючи», і — сувора догана.

Ще через сім років, себто в 1973-му, уже наступний завідувачий пише в характеристиці: «Протягом усіх років

перебування в школі... складав наклепницькі вигадки про вчительський колектив, його поведінку неодноразово обговорювали на різних шкільних нарадах, не піддавався впливу педагогічного колективу». Цю характеристику зажадав народний суд, який мав розглянути порушену проти Білоуса кримінальну справу. Справа полягала в тім, що Роман Антонович обляпав наклепницькою багнюкою колег з Лучинецької школи, з якими колись працював, і принагідно побив сусідку. Суд, зваживши небезпечність цих Білоусових захоплень, засудив його на сім місяців позбавлення волі.

На той час Роман Антонович працював уже в школі села Помоняти. І раптом до судових органів надійшло рішення загальних зборів працівників Помонятської школи з проханням «передати його на перевиховання працівникам нашого колективу». Важко сказати, чим керувалися, пишучи це, помонятські вчителі. Тим хіба, що ображено якихось чужих учителів і побито якусь чужу громадянку, а Білоус, як не як, на даному етапі учитель своєї помонятської школи. (У дужках зауважимо, що особливу енергію в компанії по спасінню Білоуса виявила вчителька Л. Й. Марушій. Запам'ятайте це прізвище, про всяк випадок). Вищий суд, однак, визнав мотиви клопотання не

досить обґрунтованими і залишив вирок у силі.

Роман Антонович одержав реальну можливість протягом семи місяців вимушеного дозвілля ретельно поміркувати над тим, чи не варто в майбутньому обрати собі якесь інше хобі. А керівники народної освіти за той же час могли подумати, чи варто після виходу Білоуса на волю повертати його в школу. Враховуючи хоч би те, що перед цим, як ми вже знаємо, відупродовж двох десятиріч тільки те й робив, що «заслужував на зняття з роботи».

Але сім місяців промайнули дурно. Білоус у своєму хобі не розчарувався. І завідувачий обляпав М. Гузіячук, як не дивно, не розчарувався в Білоусі (чи, може, побоювався сам стати об'єктом дальших письмових вправ Романа Антоновича). Коротше, Р. А. Білоуса повернули назад у помонятську школу: самі просили, мовляв.

Експеримент провалився. З тріском. Роман Антонович робив усе можливе, щоб якнайповніше ствердити правдивість попередніх наказів і характеристик. Так само, як і раніше, нехтував елементарною трудовою дисципліною, на зауваження колег реагував просто: посилав їх за адресою, котру письмово зазначати не прийнято, та й усно не рекомендується. До того ж почав

потроху дупцювати учнів, які йому чимось не догодили. Нарешті урвався терпець навіть і в Любові Йосипівні Марушій, котра, пам'ятаєте, свого часу так запевняла Білоуса від грат. Любов Йосипівна, яка тепер уже працювала директором школи, звернулася до міліції.

Знову був суд. Романа Антоновича засудили до 30 карбованців штрафу. Тепер уже Білоус сам збагнув, що далі в школі йому вже ніяк не працювати і поспішив подати заяву про вихід на пенсію за вислужку років. А завідувачий райвно О. Р. Карпюк тій заяві страшенно зрадів. І замість увільнити невдачу-педагога, чого він щиро заслужив, узяв та й відпустив його з богом на пенсію. Щоб не мати мороки з кляузником. Але, як засвідчує наше мудре життя, таке миротворство ніколи добра не чинить. Олексій Родіонович Карпюк невдовзі одержав змогу цілком переконатися у цьому.

Оговтавшись, відсапавшись, збагнувши, що відбувся легким переляком, Роман Антонович із новою силою заходився строчити сигнали на своїх недавніх благодійників — Л. Й. Марушій і О. Р. Карпюка. Вони, мовляв, і злодії, і хабарники, і морально розкладені, і взагалі погані люди, які підступними засобами витурили його, сумлінного й досвідченого педагога, на пенсію. Скарги, немов птахи під час осіннього перельоту, зграями полетіли в різні інстанції. Усе в них було: і щире обурення, котре знаходило свій вираз у нецензурщині, і безліч граматичних помилок, і кричущі факти, звичайно. Десятки людей займалися їх перевіркою, десятки комісій побували в помонятській школі, опитано понад двісті свідків. І жоден з кричущих фактів не знайшов підтвердження. В результаті Р. А. Білоуса за публічні образи та відверті наклепи засудили втретє.

Тепер, гадаємо, якраз час поговорити про те, звідки беруться оті різні хобі? Однозначно на це не відповісти. У одних воно з'являється від надлишків вільного часу, у інших — від неповного задоволення основною роботою, ще в інших — від жагучої пристрасті до колекціонування. Але це тема окремої розмови. У нашому випадку усе простіше. Р. А. Білоус свого часу закінчив педагогічне училище і, відповідно, одержав право вчителювати в початковій школі. А працював він усі роки у восьмирічних та середніх школах. Відчуваючи свою невідповідність і юридичну неправомірність такого становища, він і прагнув компенсувати це тим, що тримав у страху колег і керівників. І, як бачимо, свого досягав.

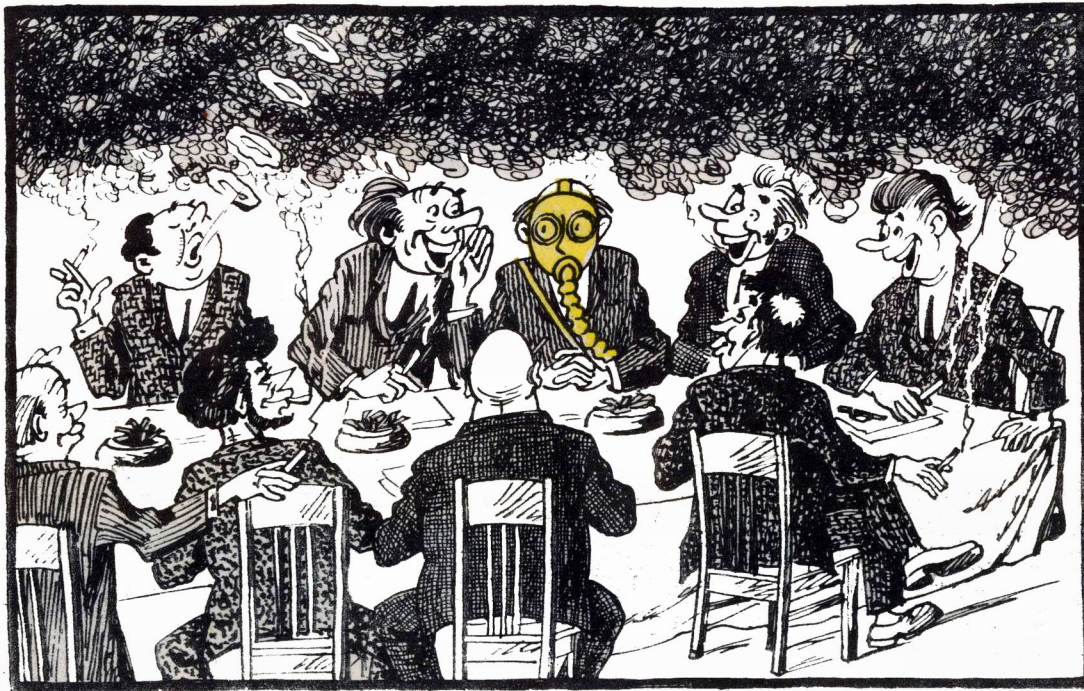
І не треба, гадаємо, аж надто прислухатися до тих товаришів (не лише в даному випадку), котрі, б'ючи себе в груди, зі сльозами відчаю на очах скаржаться: «Через свою доброту постраждав, жалів людину, хотів зробити їй краще. А воно, бачте, яким виявилось».

Ні, не доброта це. Це називається інакше: боягузтво і безпринципність керівника. А за такі речі завжди доводиться дорого платити.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. мор. Перця.
А. ШОВКОВИЙ,
молодший радник юстиції.

Івано-Франківська область.

Мал.
І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Кажу тобі, Сидоренко, краще починай палити — не виживеш ти на наших нарадах!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що протягом останніх років в Овруцькій районній лікарні хронічно відсутня гаряча вода, писалося у розділі «Довідкове бюро Перця» (№ 2 журналу).

Після виступу Перця Міністерство охорони здоров'я УРСР виділило для лікарні паровий котел. Котел цей встановлено, проведено реконструкцію котельні, і тепер усі відділення районної лікарні забезпечено гарячою водою.

★ «Дивовижне поруч» — так називалася замітка, вміщена у розділі «Виставка ширнетреба» («Перець» № 7). У ній йшлося про те, що Млинівський райпромкомбінат (Ровенщина) випустив партію страхітливого вигляду тумбочок; усі в подряпинах, тріщинах, дверцята деформовані, шухляди покороблені тощо.

Як повідомив редакції голова Млинівського районного комітету народного контролю тов. Тарасюк, замітку обговорено на зборах колективу промкомбінату. За випуск бракованих меблів директору промкомбінату Простому Д. О. оголошено догану. А на заступника директора Яворського Д. М. та начальника відділу технічного контролю Лікана А. В. зроблено грошове нарахування в розмірі місячних окладів.

★ Жителі села Озеряни (Чернігівщина) надіслали редакції листа, в якому скаржилися на те, що у них вже тривалий час не працює баня.

Після втручання в цю справу Перця голова Варвинського райвиконкому Ф. С. Ушенко повідомив, що баню відремонтовано, підібрано обслуговуючий персонал, і тепер вона працює.

★ В одному з листів, надрукованих у «Перці» № 8, писалося про те, що у жителів села Товща (Дзержинський район) вже рік мовчать домашні телефони.

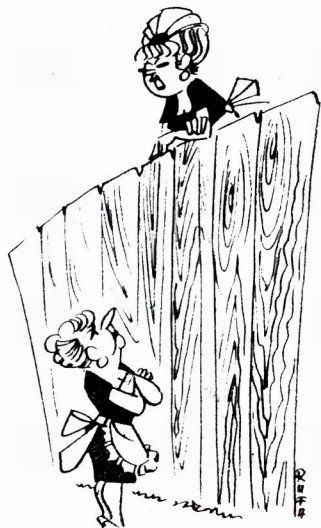
Начальник Житомирського обласного виробничо-технічного управління зв'язку В. А. Бурбела повідомив редакції, що нині усі пошкоджені кабелі відремонтовано і телефони працюють безперебійно.

★ У своєму листі до Перця мешканці села Завадівки (Черкаська обл.) висловлювали невдоволення роботою завідувача сільським клубом Іваненка Г. І.

Голова виконкому Корсунь-Шевченківської райради А. С. Шиденко повідомив редакції, що дійсно Іваненко несумлінно ставився до виконання своїх службових обов'язків, культурно-масову роботу занедбав. За це його з посади завідувача клубу звільнено.

Без слів.

— На жаль, сусідко, я мушу закінчити розмову, бо в мого чоловіка уже болять плечі...

Захопилася...

Іноземний

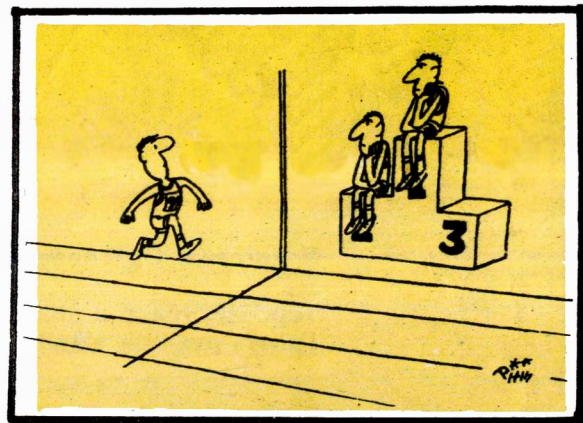

Малюнки з журналів: «ЛУДАШ МАТИ» — Будапешт, «СВЕТ СОЦІАЛІЗМУ» — Братислава.

гумор

— Прошу, відійдіть трохи ліворуч...

Зачекалися...

Подарунок на день народження.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 16(1106)
(на українському мові).
Видавець «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.07.81. Підписано до друку 02.06.81. БФ 11658. Формат видання 70 × 108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.350.000. Зам. 03322.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

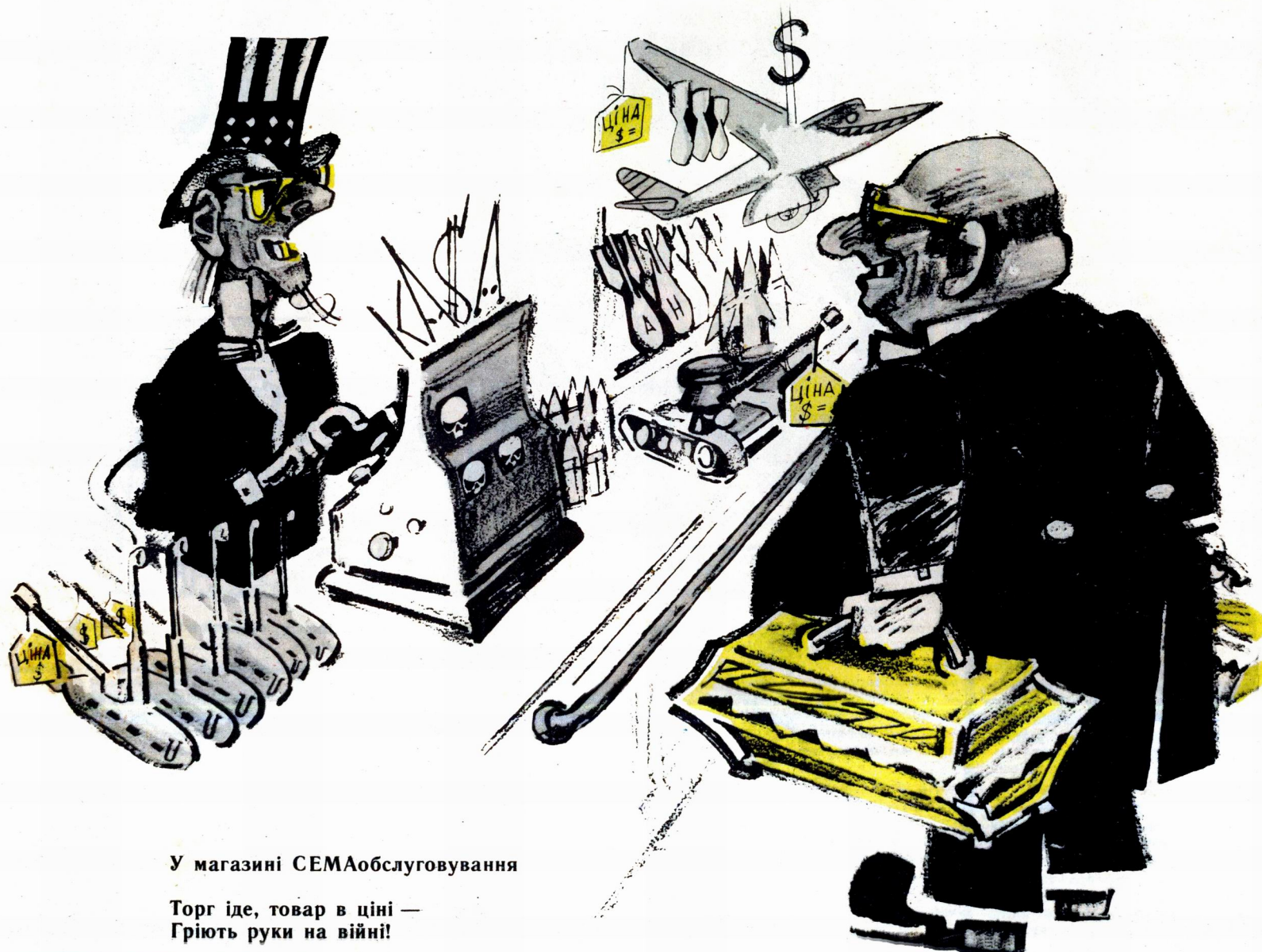
Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Орден Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. В. ГАЛЬБИ

У магазині СЕМАобслуговування

Торг іде, товар в ціні —
Гріють руки на війні!

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

12 мільярдів 274 мільйони фунтів стерлінгів — таку суму уряд Великобританії має намір виділити на військові потреби у 1981/1982 фінансовому році.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Тягне у прірву.